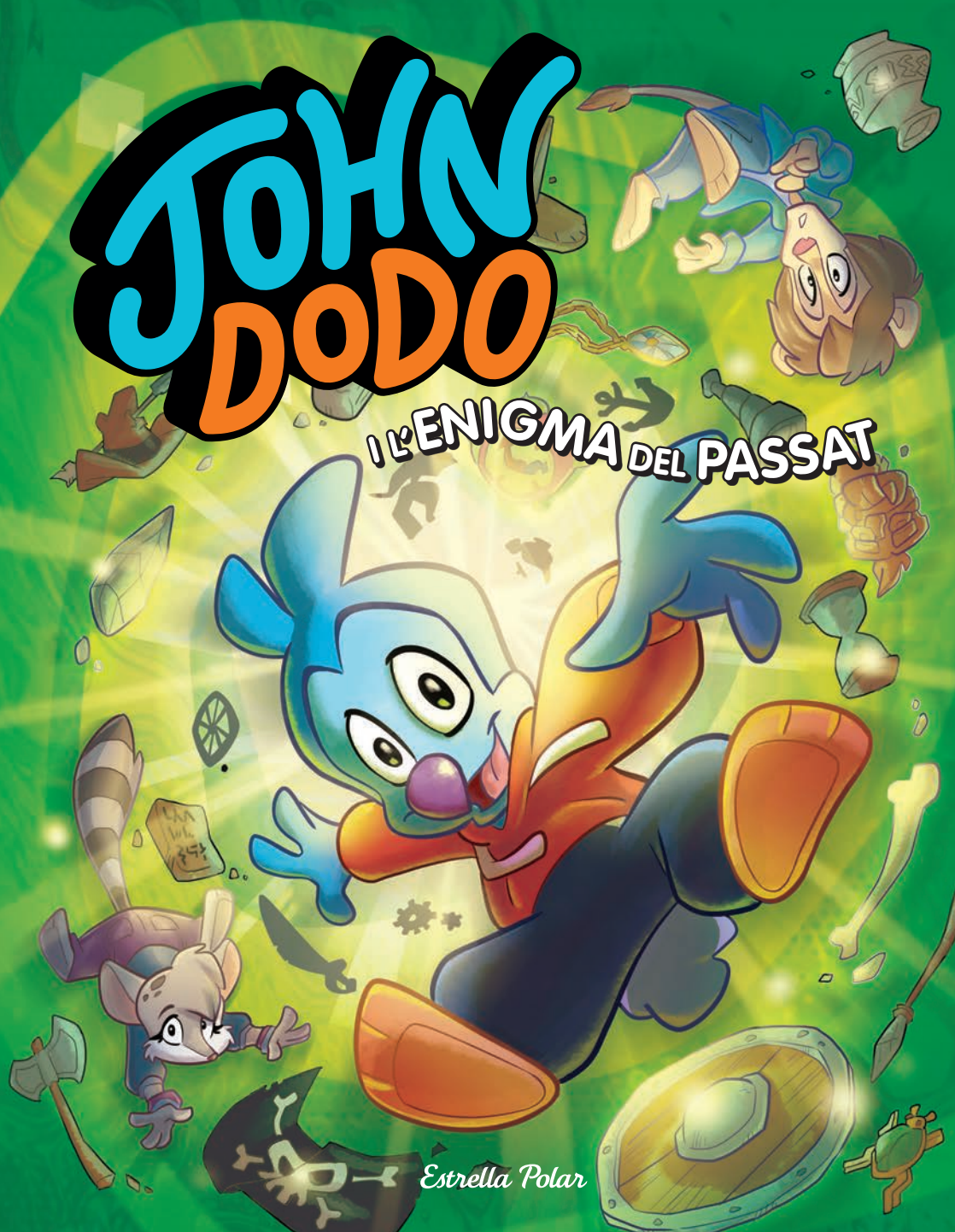


# JOHN DODO

IL ENIGMA DEL PASSAT



*Estrella Polar*

# JOHN DODO

I L'ENIGMA  
DEL PASSAT



*Estrella Polar*

Estrella Polar

Títol original: *John Dodo e l'enigma dal passato*

© del text i les il·lustracions: Book on a Tree, 2021

Una història de Book on a Tree

[www.bookonatree.com](http://www.bookonatree.com)

© de la traducció: Xavier Solsona Brillas, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

[www.estrellapolar.cat](http://www.estrellapolar.cat)

[info@estrellapolar.cat](mailto:info@estrellapolar.cat)

Primera edició: juny del 2021

ISBN: 978-84-18444-36-4

Dipòsit legal: B. 7.912-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

## CAPÍTOL 1

# UN TIET D'ALTA VOLADA

—Altitud: cinc mil metres. Comencem, doncs —va murmurar per a si mateix el tiet Arlo Langur, l'as de l'aviació, tot satisfet. Estava pelant tranquil·lament un plàtan amb les mans i controlava la palanca de comandament amb els dits de les potes.

És la seva manera de pilotar! J. D.



—Tiet? —vaig dir, empassant-me la saliva, des del seient del darrere.

—Aquesta vella carraca va fina com un patí sobre una taca d'oli, no et sembla, nebot meu?

—No m'agrada quan l'anomenes carraca

—vaig contestar, mentre el nostre dodovió, ple de forats, cruixia com si estigués a punt de fer-se miques.

—Posem una mica de pebrot picant al motor! —va replicar el tiet—. Aviam si aguanta!



—Si aguanta... el quÈÈÈ? —vaig tenir temps de cridar. Què volia dir? La palanca de comandament, l'avió o el meu estómac? Però el tiet Arlo no em va sentir: es va cruspir el plàtan d'una sola queixalada i va fer baixar en picat el morro de l'avió, que va foradar els núvols. Després es va elevar amb un moviment vertiginós i va tornar a descendir fent dos tirabuixons en l'aire, dels quals va sortir encarant el mar de la badia de Grandville, que, vista des d'allà dalt, semblava un grill de llimona blau i relluent.

—Iuhuuu! —cridava el tiet, remenant la cua com un llaç de cowboy. L'avió anava





llançat cap avall i la superfície del mar cada cop era més a prop, tant que ja s'entreveien les siluetes de les barques i les llanxes, com molles de pa damunt de l'aigua. Siluetes que a cada dodosegon es feien més grosses perquè el tiet Arlo no semblava que volgués aixecar el morro de l'avió. Només va reaccionar quan, a còpia de girar en el buit com embogit, va sentir la primera alarma que arribava de l'altímetre. Llavors sí que va estirar la palanca cap a ell amb les potes prènsils i va cridar:



—Ara veuràs la maniobra del gran Arlo! —I la palanca li va quedar entre els genolls.  
Oh, noooo!

*Sempre tan modest, el tiet J. D.*

—Tiet, tiet, tiet! Fes alguna cosa!

—vaig cridar, movent els braços per buscar els cinturons, el paracaigudes, el que fos—.

O morirem tots dos!

Des del vidre de la cabina no veia més que aigua. Podia distingir les crestes d'escuma blanca allà on les onades s'arrissaven. Podia entreveure les roques punxegudes que emergien de les aigües. Podia sentir...

—I això què hi fa, aquí? —va esclatar el tiet Arlo, tot atrafegat amb els comandaments. Vaig veure que subjectava el mànec d'una destrat. La va ficar fent força al forat de la palanca i va estirar. Amb una estrebada





(brutal) i un cruixit (espantós),  
el petit avió es va redreçar just  
a temps, a tan sols un  
centímetre de la proa d'un  
vaixell de vapor d'on  
almenys deu persones,  
en un atac de pànic, ja  
s'havien llançat al mar.  
Vam passar fregant  
l'aigua i vam



trinxa una onada, però metre a metre vam tornar a agafar altura.

El tiet Arlo no va dir ni una paraula.

Vam aterrar al prat del darrere de casa, entre els bidons i els triangles que hi havia posat per marcar la pista.

—Ningú més ho ha de saber, d'acord? —em va advertir el tiet, apagant el motor—. Però ha sigut divertit!!! —I va donar un copet a l'avió.

Jo tremolava tant que no podia descordar-me el cinturó de seguretat.

Aleshores el tiet Arlo va aixecar la destal i la va observar bé:

—Qui pot ser tan



inconscient per deixar-se una destrat de guerra en un avió? Imagina't si algú s'arriba a fer mal!

—I-i-imagina't —vaig repetir.

I com que no era capaç ni de pensar en com em deia, vaig baixar de la cabina.

El prat no m'havia semblat mai tan bonic.

Ni l'herba tan aromàtica.

I Vil·la Dodo, davant meu, era com un somni.

